

nit cu stilul său în poezie. O poezie epică, anticalofilă, deliricizată, demitizată, concentrată în special pe faptul cotidian, mai caustic spus, pe chițibușuri. Biografismul, limbajul oral, ironia, autenticitatea pe care și le-au apropiat optzecismul și generațiile mai dincoace de noi, trebuie să recunoaștem, au fost „împrumutate” și de la Geo Dumitrescu. Unii critici afirmă că din poezia lui vin nume importante în literatura română, precum Nichita Stănescu, Marin Sorescu, Mircea Dinescu, ceea ce e deja mult.

În 1946, poetul ieșea pe piața literară cu un alt titlu original de carte, *Libertatea de a trage cu pușca*, emblematic nu doar pentru creația sa, ci și pentru generația lui literară. Nu putem ști dacă autorul ei făcea aluzie neapărat la libertatea de a fi și a gândi liber (pe atunci un lux), aderând exact în anul apariției cărții la Partidul Comunist (exclus în 1954 și reprimat în 1963), însă acel suflu al libertății jinduite se făcea tot mai simțit la nivelul expresiei poetice, pe care poetul o mănuieste cu dezinvol-

tură și chiar cu o anumită doză de exhibiționism stilistic. Acest lucru se observă mai ales în poezia sa erotică, de-o frumusețe și o claritate năucitoare: *Câteodată mi-ar plăcea să ai mai mult de paisprezece ani,/ să fii mai puțin inteligentă și mai degrabă castă,/ să umbli desculță prin bucătărie/ și să te cheme cineva, posesiv, umilitor și vulgar, „nevastă”./ Nu știu dacă te-aș iubi mai mult atunci –/ poate că aș scrie aceleași rânduri aspre, sceptice și fără poezie/ și aș cugeta, la fel, cu neliniște și amuzament,/ la bazinul tău prea larg și la sânii de strictă simetrie.*

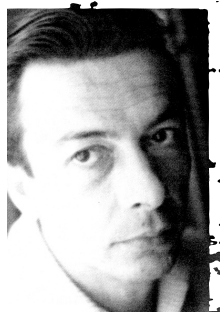
În plină tinerețe creatoare, Geo Dumitrescu a fost și un publicist renumit, fiind adesea chemat să conducă revistele literare din București, Craiova, Cluj, Iași. În perioada 1968-1970 a deținut funcția de prim redactor-șef al „României literare”, semnând apoi aici și aiurea solicitata rubrică „Poșta redacției”. Deși a avut mari pauze de scris, între 1946 și 1963 nemaipublicând nimic, după revenirea sa în poezie, în 1963, a rămas același spirit avangardist și

nonconformist, pus mereu pe noi „Aventuri lirice”.

De ce e în stare să comită un poet, în limitele literaturii, bineînțeles, vedeți și voi înșivă: *E puțin ceea ce spun. Dar pot să spun orice./ Cred că pot să spun. Aș putea să arăt/ cum crește iarba, cum se înalță un zid,/ cum se nasc cai de lemn/ dintr-o iapă de lemn... Pot să spun...*

Nu degeaba apariția lui Geo Dumitrescu pe scena literară a avut efectul unei „furtuni în Marea Serenității”: versul lui deschide larg orizonturi, sparge barierele minții, încrețește frunțile. Despre poezia sa au scris mai toți criticii literari cu greutate, de la George Călinescu și Perpessicius la Matei Călinescu și Eugen Simion. Iată și un îndemn demn de reținut nu doar pentru cei care au îndrăgit poezia: – *Aleargă, aleargă! Nu te opri! – Iată legea –/ Stagnarea e moarte! Aleargă! Aleargă!/ Dar să știi să alergi, să știi unde și cum...!*

În ultimii ani de viață poetul s-a retras cuminte din viața socială și literară, lăsând cărțile de poezie să-i ducă mai departe veacul.

GEO DUMITRESCU

Tabu

Uite, melcul tăcerii înaintază...
Te-am întrebat de ce-ai râs (acum un an!).
O muscă (plictiseala?) se plimbă pe tavan –
am mai văzut undeva noaptea asta trează...

Nu, somnul ar fi un criminal acum
în cântul ortodox din culmi de noapte;
inimile gândesc în șoapte
la raiurile de aur și scrum.

Nimic mai inexistent decât un suflet...
Când o să pot atinge cu mâna un gând
din cireada care-mi defilează în rând
în cadențatul visului răsuflet?...

Suntem trei – cu tăcerea... Cine oftează
visând pe-al nemuririi bolovan?...
O muscă (plictiseala?) se plimbă pe tavan –
am mai văzut undeva noaptea asta trează...